

Чедомир Јаничић

ДУГЕ СЕНКЕ

ПОСЛЕДЊИ ОДИСЕЈ

... Путовања беху тако чудна
Као да их није ни било,
Као да је све измислио, пијан и делиричан,
У овој пустој и доброћудној Итаки...

Она камена крива стаза, жбун
Кожнате љуте траве што злокобно пиљи
Јединим жутим оком цвета – патуљасти канибал.

Том стазом одлазио је посрамљен – лажни
Лудак, ухваћен као у прељуби са скотом.

Мучна врела поподнева без
Златних жица непролазности.
Камо Кирка, камо Калипсо, те малореке божице
Које време не мере кипућим лонцима.
Камо Наусикаја, ох, она, она, весело махнувши својим
Девојкама, и сунцу, и мору, и птицама, зове их
На гозбу искрене радости обрадованог девичанства:
„Жив је!“ Ох, тај глас из ког поново настају сви светови!

Еуриклеја и Пенелопа, две тешке стубасте жене,
Гласно говоре сасвим обичне ствари.
Способне да га убију.
Снажне, грубе жене
Малог острва.
Свесне да би им се и то опростило.
У песмама о њему – њега више нема.
Песме јунацима – освета жена.

Како их све воли!
Како их моли за опроштај!
Како им све опрашта!
Сада – кад касно је за све...

..А његова бродница
Исплови из луке лако,
Као било који чамац Итаке:
Онај рибарски тајно и свечано у сумрак, што
С јутром се уморан, празан враћа
Кући...

LOCUS AMOENUS¹

Ако хоћеш, то је такво једно
Растварање...
Вечито *Појодне једној Фауна*,
Смирај после смираја,
Речи су лење и лишене смисла
Као и сенке, дуге, искошене,
Беже и остају...

Све је зачуђено и без питања.
Све је у сумаглици, благом треперењу
Мутног светла поподнева.
Природа шапуће сама себи,

---

¹ Идеализовано место сигурности, удобности и спокоја. „Пријатно место“.

Сама са собом,
Као мој крвоток.

Поподне упија сва имена,
Па и моје.
Не знати ничему име – то је
Савршени спокој
Именодавца.

Никада будан. Никад у сну.
Добри Господ дува у кашику
Пуну вруће, вруће супе.

Ветрић.
Смирај.
Сенке.

ЗАРАСЛЕ ПРУГЕ

Радосно мноштво булки,
Клониране Црвенкапе,
Усред бледе љуте траве.
Понеки стручак
Камилице,
Лековитих испупчених чела.
Жбун без назива
У камену-дошљаку,
Као што сам ја.

Железне мердевине урасле,
Старачки нокти,
У месо ове масне,
Свирепе земље,
Равнодушно глупе,
дебеле и кварне,
Као сеоске кафанске курве.

Катран и сунце, станичне баракe,
Безбројни шпилови палета,
Слепљене стотине истоварених
Безимених ствари.
Прастари вагони зјапе, поливени рђом;
Та одвратна боја коју ништа
У природи не би поднело, окива
Станицу и њене трошне становнике
Мртвоплавих униформи.

Један-двојица
Скоковито прилазе колосеку.
Застају и гледају низ поље.
Јата напасних црних птица
Руше се с високих
Светала станице.

Црвене капе непомично зуре,
Напет је то живот.
Квар отима смисао дану.

Још чекају.

Људи постају булке.
Булке постају људи.